

ty; wyrównanie wypłaca się za okres każdego miesiąca łącznie z wynagrodzeniem.

3. Przy ustalaniu wynagrodzenia, o którym mowa w ust. 1, wyłącza się:

- 1) nagrody jubileuszowe,
- 2) odprawy emerytalno-rentowe,
- 3) nagrody z zakładowego funduszu nagród,
- 4) nagrody i premie z zysku,
- 5) wypłaty z nadwyżki bilansowej w spółdzielniach i nagrody z funduszu nagród, tworzonych na podstawie art. 208 § 6 ustawy z dnia 16 września 1982 r. — Prawo spółdzielcze (Dz. U. Nr 30, poz. 210, z 1983 r. Nr 39, poz. 176, z 1986 r. Nr 39, poz. 192, z 1987 r. Nr 33, poz. 181, z 1988 r. Nr 41, poz. 324, z 1989 r. Nr 3, poz. 12 i Nr 6, poz. 33 oraz z 1990 r. Nr 6, poz. 36 i 37 i Nr 14, poz. 87),
- 6) wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych.

4. Premie i inne składniki wynagrodzenia, wypłacane za okresy dłuższe niż jeden miesiąc, wlicza się do wynagrodzenia miesięcznego, o którym mowa w ust. 1, w wysokości wynikającej z odpowiedniego przeliczenia ostatniej ich wypłaty na okres jednomiesięczny.

§ 2. 1. Pracownikom wynagradzanym na podstawie miesięcznych stawek wynagrodzeń zmniejsza się najniższe wynagrodzenie, ustalone zgodnie z § 1, za każdą godzinę pracy, za którą wynagrodzenie nie przysługuje, o kwotę wynikającą z podzielenia kwoty 368.000 zł przez liczbę godzin pracy stanowiącą pełny miesięczny wymiar czasu pracy obowiązujący pracownika. W razie zatrudnienia w niepełnym wymiarze czasu pracy, najniższe wynagrodzenie ustala się w kwocie proporcjonalnej do liczby godzin zatrudnienia, biorąc za podstawę wynagrodzenie 368.000 zł miesięcznie.

2. Pracownikom wynagradzanym na podstawie godzinowych stawek wynagrodzenia wyrównanie wypłaca się za każdą godzinę pracy w pełnym miesięcznym wymiarze czasu pracy. Wyrównanie stanowi różnicę między wynagrodzeniem godzinowym wynikającym z podzielenia kwoty 368.000 zł przez liczbę godzin pracy obowiązującą pracownika w ramach pełnego wymiaru czasu pracy w danym miesiącu a wynagrodzeniem uzyskanym przez pracownika w danym miesiącu, ustalonym zgodnie z § 1, przeliczonym na godzinę pracy.

3. Pracownikom, których obowiązujący wymiar czasu pracy przekracza 42 godziny przeciętnie na tydzień, najniższe wynagrodzenie miesięczne, o którym mowa w § 1 ust. 1, przysługuje za 42-godzinny tydzień pracy. Za każdą godzinę pracy w miesiącu przekraczającą 42 godziny na tydzień, przepracowaną w ramach obowiązującego pracownika miesięcznego wymiaru czasu pracy, przysługuje wyrównanie ustalone w wysokości stanowiącej różnicę między wynagrodzeniem godzinowym wynikającym z podzielenia kwoty 368.000 zł przez liczbę godzin pracy w miesiącu, wynikającą z 42-godzinnego tygodnia pracy, a wynagrodzeniem godzinowym pracownika ustalonym zgodnie z § 1.

§ 3. Wyrównanie najniższych wynagrodzeń, o których mowa w zarządzeniu, następuje w ramach środków przeznaczonych na wynagrodzenia.

§ 4. Przepisy zarządzenia nie mają zastosowania do pracowników młodocianych odbywających naukę zawodu bądź przyuczanych do wykonywania określonej pracy.

§ 5. Traci moc zarządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 17 stycznia 1990 r. w sprawie najniższego wynagrodzenia w uspołecznionych zakładach pracy (Monitor Polski Nr 2, poz. 17).

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 września 1990 r.

Minister Pracy i Polityki Socjalnej: w.z. *J. Szreter*

257

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRACY I POLITYKI SOCJALNEJ

z dnia 14 sierpnia 1990 r.

w sprawie diet i innych należności z tytułu podróży służbowych na obszarze kraju.

Na podstawie art. 79 Kodeksu pracy zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przepisy zarządzenia określają zasady wypłacania diet i innych należności pracownikom zatrudnionym w uspołecznionych zakładach pracy z tytułu podróży służbowych odbywanych na obszarze kraju.

2. Podróżą służbową jest wykonywanie zadania określonego przez zakład pracy poza miejscowością, w której znajduje się stałe miejsce pracy pracownika, w terminie i miejscu określonych w poleceniu wyjazdu służbowego.

§ 2. Miejscowość rozpoczęcia i zakończenia podróży służbowej określa kierownik zakładu pracy w poleceniu wyjazdu służbowego.

§ 3. Z tytułu podróży służbowej przysługują diety oraz zwrot kosztów:

- 1) przejazdów z miejscowości stałego miejsca pracy bądź z miejscowości zamieszkania pracownika do miejscowości stanowiącej cel podróży służbowej i z powrotem,
- 2) noclegów bądź ryczałtu za nocleg,
- 3) dojazdów środkami komunikacji miejscowej w formie ryczałtu,
- 4) innych udokumentowanych wydatków.

§ 4. 1. Dieta stanowi ekwiwalent pieniężny na pokrycie zwiększonych kosztów wyżywienia w czasie podróży służbowej.

2. Dieta wynosi 12.000 zł za dobę podróży służbowej.

3. Kwota diety, o której mowa w ust. 2, ulega podwyższeniu stosownie do wskaźnika wzrostu cen żywności, w przypadku gdy wzrost tych cen w stosunku do miesiąca poprzedzającego ustalenie diety przekroczy 10%.

4. Podwyżkę diety wprowadza się począwszy od pierwszego dnia miesiąca następującego po uzyskaniu informacji od Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego o przekroczeniu wzrostu cen, o którym mowa w ust. 3.

5. Należność z tytułu diet oblicza się za czas od rozpoczęcia podróży służbowej (wyjazdu) do powrotu (przyjazdu) po wykonaniu zadania.

6. Przy obliczaniu diet stosuje się następujące zasady:

- 1) jeżeli podróż służbowa trwa nie dłużej niż dobę i wynosi:
 - a) od 8 do 12 godzin — przysługuje połowa diety,
 - b) ponad 12 godzin — przysługuje dieta w pełnej wysokości;
- 2) jeżeli podróż służbowa trwa dłużej niż dobę, za każdą dobę przysługuje dieta w pełnej wysokości, a za niepełną, ale rozpoczętą dobę:
 - a) do 8 godzin — przysługuje połowa diety,
 - b) ponad 8 godzin — przysługuje dieta w pełnej wysokości.

7. Dieta nie przysługuje za czas delegowania do miejscowości, w której pracownik zamieszkuje.

§ 5. 1. Środek transportu właściwy do odbycia podróży służbowej określa kierownik zakładu pracy w poleceniu wyjazdu służbowego.

2. Zwrot kosztów przejazdu obejmuje cenę biletu określonego środka transportu, z uwzględnieniem przysługującej pracownikowi ulgi na dany środek transportu, bez względu na to, z jakiego tytułu ulga ta przysługuje.

3. Na wniosek pracownika kierownik zakładu pracy może wyrazić zgodę na przejazd w podróży służbowej pojazdem samochodowym stanowiącym własność pracownika. W takim przypadku pracownikowi przysługuje zwrot kosztów przejazdu według stawek określonych w przepisach w sprawie używania samochodów osobowych, motocykli i motorowerów do celów służbowych.

§ 6. 1. Za każdą rozpoczętą dobę pobytu w podróży służbowej pracownikowi przysługuje ryczałt na pokrycie kosztów dojazdów środkami komunikacji miejscowej w wysokości 20% diety.

2. Ryczałt, o którym mowa w ust. 1, nie przysługuje, jeżeli pracownik odbywa podróż służbową pojazdem samochodowym (służbowym lub prywatnym).

§ 7. 1. Za nocleg przysługuje pracownikowi zwrot kosztów w wysokości stwierdzonej rachunkiem.

2. Pracownikowi, któremu w czasie podróży służbowej nie zapewniono noclegu w służbowym pokoju gościnnym i który nie przedłożył rachunku z kwatery prywatnej bądź z hotelu, przysługuje ryczałt za każdy nocleg w wysokości 150% diety.

3. Ryczałt za nocleg przysługuje wówczas, gdy nocleg trwał co najmniej 6 godzin pomiędzy godzinami 21 i 7.

4. Prawo do zwrotu kosztów lub ryczałtu za nocleg nie przysługuje po nocnej podróży, w czasie której pracownik korzystał z wagonu sypialnego lub kuszetki, a także jeżeli kierownik zakładu pracy uzna, że pracownik ma możliwość codziennego powrotu do miejscowości zamieszkania.

§ 8. 1. Pracownikowi przebywającemu w podróży służbowej trwającej co najmniej 10 dni przysługuje prawo do przejazdu do miejscowości zamieszkania w dniu wolnym od pracy na koszt zakładu pracy.

2. Za przejazd do miejscowości zamieszkania i z powrotem przysługuje zwrot kosztów przejazdu środkiem transportu określonym przez kierownika zakładu pracy.

3. Za czas pobytu w miejscowości zamieszkania nie przysługują diety ani zwrot kosztów lub ryczałt za nocleg.

§ 9. Pracownikowi, którego obowiązki służbowe polegają na częstych wyjazdach na obszar przydzielonego mu rejonu działania, kierownik zakładu pracy może ustalić, za zgodą pracownika — z uwzględnieniem zasad wynikających z zarządzenia — ryczałt miesięczny obejmujący ogólną kwotę należności za określoną liczbę dni podróży służbowych w miesiącu.

§ 10. Zgodnie z art. 80 ustawy z dnia 30 maja 1989 r. o zmianie upoważnień do wydawania aktów wykonawczych (Dz. U. Nr 35, poz. 192) traci moc uchwała nr 25 Rady Ministrów z dnia 23 lutego 1989 r. w sprawie diet i innych należności z tytułu podróży służbowych na obszarze kraju (Monitor Polski Nr 4, poz. 44).

§ 11. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 września 1990 r.

Minister Pracy i Polityki Socjalnej: w z. *J. Szreter*

258

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRACY I POLITYKI SOCJALNEJ

z dnia 14 sierpnia 1990 r.

w sprawie świadczeń dla pracowników czasowo przeniesionych.

Na podstawie art. 79 Kodeksu pracy zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisy zarządzenia mają zastosowanie do pracowników czasowo przeniesionych, zatrudnionych w państwowych przedsiębiorstwach budowlano-montażowych oraz przedsiębiorstwach (zakładach), w których w dniu 1 kwietnia 1981 r. w zakresie świadczeń dla czasowo przeniesionych obowiązywały zasady określone w układzie zbiorowym pracy dla budownictwa.

§ 2. Czasowo przeniesionym w rozumieniu zarządzenia jest pracownik, który wyraził zgodę na okresowe przeniesienie go do pracy na inny teren poza miejscowość stałego zamieszkania (zakwaterowania), a był zatrudniony:

- 1) w miejscowości stałego zamieszkania lub codziennie dojeżdżał do pracy z miejscowości stałego zamieszkania bądź

- 2) w innej miejscowości niż miejscowość stałego zamieszkania i mieszkał w hotelu pracowniczym lub kwaterze wynajętej przez przedsiębiorstwo.

§ 3. Pracownikowi, który na skutek czasowego przeniesienia utracił możliwość codziennego powrotu do miejscowości stałego zamieszkania (zakwaterowania), przysługują następujące świadczenia:

- 1) zwrot kosztów przejazdu do miejsca czasowego przeniesienia i z powrotem według ogólnie obowiązujących przepisów,
- 2) dodatek za rozłąkę w wysokości 11.100 zł za każdy dzień pobytu w miejscowości czasowego przeniesienia (łącznie z dniami podróży w związku z rozpoczęciem lub zakończeniem czasowego przeniesienia); dodatek nie przysługuje:
 - a) za dni nie usprawiedliwionej nieobecności w pracy,